

ПРАВЕДНІСТЬ ЧИ ПОРЯДНІСТЬ?

сутність добрих справ

Павло Семенчук

ББК 231.7

С30

СЕМЕНЧУК, ПЕТРО.

С30 Прваедність чи порядність? Сутність добрих справ: Пер. з англ., — К., Християнське біблійне братство св. апостола Павла, 2009. — 32 с. ISBN 978-966-7698-33-1

Книга присвячена найбільшому подарунку, який Творець Все-світу зробив людству — Спасінню, яке ми отримуємо через віру у смерть та воскресіння Господа Ісуса Христа. Автор розмірковує про роль добрих справ, а також розкриває різницю між Божою праведністю та людською порядністю.

Книга призначена для широкої читацької аудиторії.

ББК 231.7

С30

Відповідальний редактор — Т. Бойко
Макет, обкладинка — А. Коник
Переклад — Ю. Шпак

www.CBFpublishing.com

ISBN 978-966-7698-33-1

© 2009 Павло Семенчук

Свідцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до державного реєстру
видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції
ДК № 311 від 17.01.2001 року

Підписано до друку 07.04.2009.

Формат 60x90/16

Наклад 15000

Замовлення №

Збіг обставин чи вибір?

Вічна доля моєї душі занадто важлива, щоб довіряти її людським припущенням або зусиллям, навіть якщо вони здаються обґрунтованими та прийнятними. Боже Слово, Біблія, не залишає жодних сумнівів у тому, що місце, де я проведу вічність, — це не гра вдалого збігу обставин. Це не справа випадку. Жодних випадковостей! Вічність — це не азартна гра. Вона є лише наслідком вибору.

Простого вибору. Особистого вибору. Вашого вибору.

Офіційний девіз всесвітньої організації бойскаутів каже: «Роби добрі послуги щоденно». Інакше кажучи, щодня чини добро! Протягуй руку допомоги! Кожного дня будь доброзичливим та роби справи милосердя! Частиною скаутської присяги є: «Завжди допомагати іншим». Вважаю, так і слід чинити незалежно від того, бойскаут ти чи ні.

Робити добро та бути порядним

На мій погляд, більшість з нас безперечно схильні до добрих справ. Я впевнений, що всі ми маємо (або колись мали) природжене бажання робити добро. Щось підштовхує нас до того, щоб чинити гідні справи, якщо й не щоденно, то хоча б час від часу. Отже, ми робимо добро. І це добре. Я б навіть сказав, дуже добре! Цьому світові катастрофічно бракує доброти.

В той же час, добро, що я чиню, не обов'язково є проявом цілковито безкорисливого альтруїзму. За моїми гарними справами можуть стояти різноманітні мотиви — як добрі, так і недобрі. Як мінімум, в мене самого є внутрішні потреби. Я бажаю бути значущим, мати певну соціальну цінність, робити якийсь внесок у розвиток людства, відчувати сенс свого існування, вести збалансований спосіб життя. Крім того, мої добрі справи заспокоюють моє сумління, дають мені відчуття вдовolenня, забезпечують позитивним визнанням та підтримують усвідомлення власної гідності. Я почувуюся добре. І навпаки, коли я учинив зле або свідомо не вчинив добре, мені погано (якщо, звичайно, я — нормальна людина).

Біблія вчить, що «...хто поїть інших, напоєний буде і він» (Прип. 11:25).

Отже, добрі справи корисні тому, хто їх робить, так само як і тому, на кого вони спрямовані. Доброчинець завжди щось отримує: щонайменше відчуття власної вагомості, не кажучи вже про вдячність з боку адресата. Про Ісуса написано, що «ходив Він, добро чинячи» (Дії 10:38), незалежно від того, дякували Йому за це люди чи ні (див. Луки 17:11-17).

Психологи двадцять першого сторіччя виявили, що ті, хто дають, щасливіші за тих, хто приймає. Однак ще 2000 років тому Ісус навчав: «Блаженніше давати, ніж брати» (Дії 20:35). (В оригінальному грецькому тексті слово «блаженніше» означає «більше радості».)

Так чи інакше, ми хочемо робити добро (час від часу), а також — почуватися добре (завжди). Можливо, ми навіть хочемо бути добрими (хоча б іноді). Деякі люди вважають, що вони чинять добре тому, що вони порядні, інші ж переконані, що, роблячи гідні справи, вони стають порядними.

По той бік добрих справ

Отже, якщо я й насправді порядний, то, напевне, моя внутрішня чеснота та мої зовнішні гарні справи достатньо добрі для того, щоб допомогти мені заробити або заслужити спасіння для моєї душі. Все доволі просто, чи не так? Лиходії проведуть вічність у поганому місці, а доброчинці — у гарному.

Однак, хто вирішує, що є добро, а що — зло? Хто вирішує, що є достатньо гарним, а що — достатньо поганим? Чи я сам, чи хтось інший визначає ступінь моєї гідності та прикінцевий пункт призначення для моєї душі? Чи в компетенції іншої людини виносити мені вирок та вирішувати мою остаточну долю? Якщо «небеса» — це справа Божих рук, то хіба не Він — єдиний, хто встановлює умови, на яких туди можна потрапити?

Якщо ж саме Бог визначає долю кожного з нас, то чи оцінює Він міру добра та зла так само, як я? Навряд чи — особливо тому, що Він бачить моє підступне серце, невиліковне лицемірство та егоїстичні мотиви. Як би я не хотів, я не в змозі оцінити себе об'єктивно та справедливо — принаймні, не в тому, як я можу отримати Боже благовоління та увійти до Його вічного оточення. І не в компетенції мене чи будь-якої іншої людини визначати, хто й куди заслуговує піти.

На щастя, в Бога є Його власна надзвичайна система критеріїв, яку в нашому неповноцінному духовному становищі ми просто не в змозі до кінця зрозуміти. Очевидно одне: Він безперечно не оцінює гідність так, як це робимо ми.

Ще про мотиви

«Всяка дорога людини пряма в її очах, та керує серцями Господь» (Прип. 21:2).

Коли Бог оцінює наші справи, Він уважно розглядає наші наміри та мотиви. І відношення — теж. «...Господь, що й висвітлить таємниці темряви та виявить задуми сердець» (1 Кор. 4:5).

«Бо Боже Слово живе та діяльне, гостріше від усякого меча обосічного, проходить воно аж до поділу душі й духа, суглобів та мозків, і спосібне судити думки та наміри серця. І немає створіння, щоб сховалось перед Ним, але все наге та відкрите перед очима Його, Йому дамо звіт» (Євр. 4:12-13).

«...Господь вивідує всі серця та знає всякий витвір думок» (1 Хрон. 28:9).

І все ж, деякі з нас щиро вірять в те, що ми можемо (частково або цілком) врятувати самі себе. Можливо, нас вчили, що існують деякі добрі справи, що ми в змозі зробити для підвищення наших шансів на проведення вічності разом з доброю вищою, а не злою нижчою силою.

Спасіння на продаж?

Отже, якщо я не можу заробити шлях на небеса, то, можливо, я в змозі купити «перепустку» туди? Деякі люди вірять, що за гроші можна придбати абсолютно все. Однак ми жакливо недооцінюємо вартість нашої душі, якщо вважаємо, що її можливо оцінити грошима. Ісус сказав: «Яка ж користь людині, що здобуде увесь світ, але душу свою занепасть? Або що дасть людина взамін за душу свою?» (Матв. 16:26).

Я не можу купити перепустку на небеса ні для себе, ні для когось іншого. Жодних матеріальних благ на землі не вистачить для відкуплення навіть однієї людської душі. Вона безцінна. В будь-якому випадку, відкуплення не має ніякого відношення до грошей. Воно не купується за гроші.

Можливо, ми не кажемо, що Бог не здатен Сам створити вичерпний та дієздатний план нашого спасіння. Ми просто маємо на увазі, що Йому, можливо, потрібен наш внесок, наша допомога — щось на зразок спільного підприємства. Ми не кажемо, що спасіння нашої душі — це виключно Божа або наша справа. Нам просто природно хочеться приймати у цьому якусь участь. Хіба в цьому є щось погане? Хоча ми й не маємо цілковитої впевненості у тому, що наші гарні справи врятують нас, яка шкода у тому, що ми спробуємо? Зрештою, які в нас є варіанти?

Я думаю, якби Бог віддав цю справу виключно у наші руки, то, напевне, варіантів було б стільки ж, скільки й людей. І ми повернулися б саме туди, звідки почали. Якщо б кожен з нас мав змогу потрапити на небеса на власних умовах, то це вже були б не небеса (принаймні, ми б їх швидко зіпсували). На протязі усієї історії людства ми лише те й робили, що демонстрували свої здібності у створенні хаосу, де б ми не з'являлися, — хаосу інтелектуального, у навколишньому середовищі, в економіці, політиці чи моралі. Божі небеса будуть цілковито іншими, тому що Його народ надприродно зміниться. Він стане зовсім не таким, як зараз. Він буде керуватись іншим духом. Він стане досконалим (див. Євр. 12:23). І та ж сама Біблія, що розповідає нам про небеса, точно змальовує і шлях туди.

Біблія не залишає сумнівів, що Христос успішно здійснив наше спасіння. Лише Він сам, без будь-чєїї допомоги. «Бо й Христос один раз постраждав був за наші гріхи, щоб привести нас до Бога» (1 Пет. 3:18). «Він тілом Своїм Сам підніс гріхи наші на дерево» (1 Пет. 2:24).

Людська природа не лише бажає потрапити на небеса на власних умовах, але й жити як їй заманеться на землі на власних умовах. Ми не проти того, щоб вірити в якогось бога (немов би віра у надприродну істоту надає матеріальні надбання або перевагу), проте ми не хочемо, щоб він обмежував наш спосіб життя або втручався у нього. Навіть якщо ми в деякій мірі віддані Богові, ми ні в якому разі не бажаємо, щоб Він нас спрямовував чи контролював. Дуже зручно та заспокійливо, коли Бог поруч з тобою, — особливо у часи небезпеки або кризи, але доти, доки ми в цьому зацікавлені — не більше. Те, що Бог, можливо, від нас щось очікує, звичайно — останнє, що спадає нам на думку.

Що є джерелом моєї чесноти?

Звідки ж з'явилося уявлення про те, що добрі справи важливі для людства і Бога? Я впевнений, що ця ідея у її первинному значенні походить від нашого Творця, від тієї частини, що залишилася в нас від Його образу та подоби (див. Як. 3:9). Проте, як і все добре, що має початок у Богові, вона хибно сприймається та застосовується нашою успадкованою зіпсованою людською натурою.

Щонайменше, ми вважаємо, що самі повинні робити щось, щоб провести вічність у кращому місці. Більш того, багато хто з нас наполягає на тому, що те, що ми повинні робити, має бути важким. Потрібне щось складне, майже неможливе, але таке, що ми могли б досягти, доклавши розумних зусиль зі свого боку. Тоді, потрапивши на небеса завдяки своїм старанням, ми могли б сказати: «Погляньте на нас! Ми змогли! Іншим не вдалося, а ми досягли успіху!» Це б вирізнило нас, ми б відчули себе особливими. У деякому відношенні це стало б нашим найбільшим досягненням, чимось, чим можна пишатися і вихвалитися усю вічність. Господь навіть міг би прикрасити нас якою-небудь Зіркою Героя, бо ми ж того варті. (Але все навпаки: там люди, які відчувають, що аж ніяк не заслуговують спасіння.)

Подібний спосіб мислення цілком природний для людей. Навіть коли справа стосується такого серйозного питання як спасіння душі, ми розмірковуємо і діємо в душі суперництва та егоїзму, з гордощами. Цей сценарій має лише один недолік: він — чистісінька фантазія.

Як я вже сказав у вступі, доля моєї душі занадто важлива, щоб довіряти її людським припущенням або зусиллям, навіть якщо вони здаються обґрунтованими та прийнятними. Бог не залишає жодних сумнівів у тому, що місце, де я проведу вічність, — це не гра вдалого збігу обставин. Це не справа випадку. Жодних випадковостей! Вічність — це не азартна гра. Вона є лише наслідком вибору. Простого вибору. Мого особистого вибору. Ніхто не народжується християнином. Ніхто не може

зробити вас справжнім християнином — ані ваші батьки, ані релігійні лідери. Ви можете називати себе християнином, але не бути ним.

«Будь порядним!»

Як я уже наголосив (і ще не раз повторю), дехто з нас вважає, що чинити добро і бути порядним — це одне й те саме. Я — відносно порядний, тому що не роблю занадто багато поганих речей. Мабуть, це переконання було привите нам батьками, які постійно наставляли нас: «Будь порядним!». Самі того не розуміючи, вони привели нас до думки, що ми є порядними, якщо поводимося добре вдома або серед людей, якщо ми переконуємо їх, що діємо у відповідності до їхніх сподівань.

Можливо, наша релігія або суспільство пропонувало нам те ж саме вчення. Отже, якщо завдяки гарним справам ми стаємо порядними, тоді, мабуть, наша чеснота може якимось чином гарантувати нам безтурботні небеса в потойбічному житті. Звичайно, подібний стандарт зовнішньої поведінки може і повинен бути прийнятим у земних стосунках, однак він є хибним з точки зору справжніх, переконливих взаємовідносин з нашим Творцем, який бачить наші серця та думки. Такий цілковито людський підхід не знає Божої істини щодо нашої справжньої порядності і удаваної праведності (або ігнорує цю істину). Єдине, що підтверджує моя добра поведінка, це те, що я зовнішньо поведжуся правильно. Вона не є ознакою того, що я — насправді порядний всередині, за своєю суттю.

Бог та моя чеснота

Чи не здається вам, що нам вкрай важливо знати, що Господь думає та каже щодо цього питання? У Бога є Його власне визначення чесноти. З Його точки зору наші добрі справи затьмарюються нашим щоденним нехтуванням Бога та того, що Він від нас очікує. Господь каже: «Народ цей устами своїми наближується, і губами своїми шанує Мене, але серце своє віддалив він від Мене» (Іс. 29:13). «Вони твердять, немов знають Бога, але відкидаються вчинками» (Тит. 1:16). Для Нього важливі не стільки наші добрі справи, скільки наші серця. Він хоче, щоб ми любили Його та служили Йому усім своїм єством (див. Марк. 12:30).

Наші зовнішні добрі справи втрачають свою цінність, коли наша внутрішня людина не догоджає Богові. Чи буде мене радувати мій син лише тому, що він час від часу з'являється у церкві та дає гроші на благодійність у той час, коли в цілому його спосіб життя розбиває моє серце? Мені приємно, коли мої діти чинять гарні справи, однак не це мене радує в них більш над усе. Що для мене важливо — це їх близькі стосунки зі мною, а понад усе — щоб

вони любили Господа та віддавали Йому першість у своєму житті. Якщо ми вважаємо, що отримуємо Боже всеохоплююче схвалення лише на основі наших накопичених добрих справ, то ми обдурюємо самі себе.

Нижче наведені фрагменти з Його неупереджених думок та висловів. (Можливо, вони вас приголомшать!)

«І стали всі ми, як нечистий, а вся праведність наша немов плямована місячним одіж» (Іс. 64:6).

«...Нема праведного ані одного... Нема добродієця, нема ні одного» (Рим. 3:10, 12).

«Немає людини праведної на землі, що робила б добро й не грішила» (Еккл. 7:20).

«Бо жодне тіло ділами Закону не виправдається перед Ним (Богом), Законом бо гріх пізнається» (Рим. 3:20).

Такий от ми маємо Божий діагноз для людської природи. Проте, заради нас Він пропонує рятівне рішення. Читайте далі...

«Що бо Писання говорить? *Увірував* Авраам Богові, і це йому залічено в *праведність*... Як і Давид називає блаженною людину, якій рахує Бог праведність *без діл*... Бо обітницю Авраамові ... дано *не Законом, але праведністю віри*... Тому й залічено це йому в праведність. Та не написано за нього одного, що залічено йому, а за нас, залічиться й нам, що *віруємо* в Того, Хто воскресив із мертвих Ісуса, Господа нашого.

«Бо серцем *віруємо для праведності*, а устами сповідуємо для спасіння... Господь... багатий для всіх, хто кличе Його. Бо кожен, хто покличе Господнє Ім'я, буде спасений» (Рим. 4:3,6,13,22-24; 10:10,12,13. Підкреслено автором).

У своєму посланні апостол Яків пише упевненим християнам не лише про віру, що рятує, але й про справи, що, безумовно, повинні слідувати за справжнім духовним народженням. Він хотів донести до читачів, що наша віра повинна бути живою та дієюю. Яків не бачив жодної користі у мертвій вірі: «...віра, коли діл не має, мертва в собі» (Як. 2:17).

Він чітко вказує на те, що Авраам був спасений через віру (див. Як. 2:23). Він також відзначає, що Бог піддає нашу віру іспиту, щоб перевірити її істинність (див. Як. 1:3). Віра, яка підтримується добрими справами та правильною поведінкою, — справжня (див. Як. 1:23; 2:12, 17). Істинна віра виконує Найбільшу Заповідь (див. Як. 2:8). Інакше кажучи, жива віра (на відміну від мертвої) засвідчується докорінними змінами у житті, незмінно гарною поведінкою та численними добрими справами.

Вам усе це здається чимось новим і навіть дивним? Ви збентежені? Я просто маю на увазі, що вам не треба намагатись рятувати самих себе, тому що Бог каже, що Він про це все подбав. Що вам насправді потрібно — це вірувати в Нього. Для декого це

нелегко — особливо, якщо людина покладається на себе більше, ніж на Бога.

У Євангелії від Луки (розділ 18, вірш 19) Ісус відкриває істину, що «ніхто не є Добрий, тільки Сам Бог», а Бог — це Трійця: Отець, Син та Святий Дух. Ця явлена Богом концепція, що походить з іншого світу, набагато перевищує можливості нашого земного розуму та лежить за межами усвідомлення. (Тому Він і Бог, а ми — Його творіння.)

Ми у нашому становищі духовного та морального занепаду можемо лише робити добро. На відміну від Бога, ми не є добрими за своєю суттю. Один лише цей факт позбавляє нас права та здатності врятувати самих себе або навіть відіграти якусь роль у своєму спасінні. Проте, це — дуже добра новина для людства, оскільки вона знімає тягар з нас та перекладає його на Бога. Нам усім слід глибоко полегшено зітхнути.

Корнилій, римський сотник, «побожний був та богобійний, подавав людям щедру милостиню, і завжди Богові молився», і все ж Господь повелів апостолу Петру прийти до дому Корнилія та розповісти йому та його родині добру звістку про те, що «кожен, хто вірує в Нього (в Ісуса Христа), одержить прощення гріхів Його Іменням» (див. Дії 10).

Люди якось спитали Ісуса: «Що ми маємо почати, щоб робити діла Божі?» (Іван 6:28). Питання було зосереджене на їхніх справах, на їхніх намаганнях унаслідувати вічне життя. Однак у своїй відповіді Ісус зосередив увагу на Собі і на причині, з якої Він прийшов на землю: «Оце діло Боже, щоб у Того (Ісуса Христа) ви вірували, Кого Він (Бог) послав» (вірш 29).

В'язничний сторож з Филипа спитав у Павла та Сили, що йому робити, щоб бути спасеним. Отже, йому розповіли, що потрібно від нього (і від будь-кого іншого): «Віруй в Господа Ісуса, і будеш спасений...» (Дії 16:30, 31).

Занадто просто?

Занадто просто? Занадто легко? Навпаки, надзвичайна складність та ціна складових Божого плану спасіння та подій на шляху до його реалізації перевищують можливості нашого розуміння та людських здібностей. Людство щиро, але наївно притримується уявлення щодо спасіння душі власними силами. Світ наповнений вигаданими людьми релігіями, що вимагають від мене працювати для отримання жаданого спасіння. Але людина не здатна винайти прийнятну та ефективну релігію (план), яка б змогла вдовольнити вимоги та заплатити ціну так, як це зробив Сам Бог. Нашому розуму це просто не під силу.

Суто з людської точки зору, у світі багато відносно порядних людей. І навіть я сам особисто знайомий з деякими з них.

Можливо, й ви — один з таких людей. Однак все це не має ніякого відношення до того, яким чином Бог відбирає людей на небеса.

«Не дивитись Бог на обличчя» (Дії 10:34). Він надає рівні можливості. Він неупереджений. Небеса доступні для неповноцінних, нещасних, незаможних, неосвічених — абсолютно для всіх, а не лише для матеріально заможних, виключно розумних, соціально активних та взірцевих з точки зору моралі.

У якості рішення «...замкнув Бог усіх у непослух, щоб помилувати всіх» (Рим. 11:32). Господь вирівняв ігрове поле. Він класифікував усіх людей (без винятків) як грішників (див. Рим. 3:9, 23). Наш «гріх» полягає у нашій нездатності виконувати справедливі Божі закони. «Та все зачинило Писання під гріх, щоб віруючим була дана обітниця з віри в Ісуса Христа» (Гал. 3:22). Біблія каже, що Ісус Христос — єдина людина у цілому всесвіті, яка отримала право на те, щоб визволити нас з цього біблійного карцеру. До речі, грецьке слово «hamartano», що було перекладене як «гріх», буквально означає «не влучити у ціль» (наприклад, у застосуванні до стріли, що пролетіла повз мішень).

Ісус відзначив, що людське серце (наша натура) у цілому доволі зіпсоване. Що над усе цікавить Бога — це не те, який вигляд ми маємо у очах інших людей, а те, які ми насправді всередині.

«Бо зсередини, із людського серця виходять лихі думки, розпуста, крадіж, душогубства, перелюби, здириства, лукавства, підступ, безстыдства, завидюче око, богозневага, гордоші, безум» (Марк. 7:21-22). (Див. також Гал. 5:19-21.)

Дехто, прочитавши це, може сказати: «Але я — не такий». І буде правий. Деякі люди за людськими стандартами — порівняно порядні, однак це не змінює той факт, що «...всі згрішили, і позбавлені Божої слави» (Рим. 3:23). (У сучасному перекладі Біблії англійською цей уривок звучить як «...всі згрішили і не відповідають славному Божому стандарту» — прим. перекладача.) Чому я названий грішником? Тому що Бог так каже. А Він краще знає.

Є один гріх, у якому винні більшість з нас, і це — гордість. Бог ненавидить гордість, але любить смирення (див. 1 Пет. 5:5). Хоча гордість загальноприйнята, вона для людей недоречна. З іншого боку, в нас є гарна причина для того, щоб бути смиреними. Ми — не самодостатні. Ми не наділяємо самі себе даруваннями. Ми не забезпечуємо самі себе. Бог обдаровує нас. Бог надає нам можливості. Наші таланти, уміння та здібності — Божі дари, а ми лише розвиваємо їх. Все, чого ми досягли і що ми маємо, — завдяки Йому. І ми належимо Йому.

«Усяке добре давання ...походить згори від Отця...» (Як. 1:17).

«Хто бо тебе вирізняє? Що ти маєш, чого б ти не взяв? А коли ж бо ти взяв, чого чванишся, ніби не взяв?» (1 Кор. 4:7).

«Як живий Я, говорить Господь Бог, ...усі душі Мої...» (Єзек. 18:3-4).

«Бо ми в Нім живемо, і рухаємось, і існуємо» (Дії 17:28). «...без Мене (Господа) нічого чинити не можете ви» (Іван. 15:5). Не дозволяйте такій згубній рисі як гордість завадити вам прийти до Бога через Христа. Відкинувши гордість, дозвольте смиренню повести вас до живої, рятівної віри.

«Бо хто буде хвалитись, хай хвалиться тільки оцим: що він розуміє та знає Мене, що Я то Господь, Який на землі чинить милість, правосуддя та правду, бо в цьому Мої уподобання, каже Господь!» (Єр. 9:23).

«...ми, що служимо Богові духом, а хвалимося Христом Ісусом, і не кладемо надії на тіло, щоб знайтися в Нім не з власною праведністю, яка від Закону, але з тією, що з віри в Христа, праведністю від Бога за вірою» (Филип. 3:3, 9).

«Не любіть світу, ані того, що в світі. Коли любіть хто світ, у тім немає любови Отцівської, бо все, що в світі: пожадливість тілесна, і пожадливість очам, і пиha життєва, це не від Отця, а від світу (1 Іван. 2:15-16).

У часи Старого Заповіту, лише євреї були вибраним Божим народом. Він обрав їх не тому, що вони були гарні чи порядні, а тому, що вони були — проблемою (див. Повт. 7:7; 9:6). Тепер, у часи Нового Заповіту, Бог закликає до Себе людей з усіх націй: кожного окремо. Ми стаємо християнами не народами, а індивідуумами. Ми приєднуємось до Церкви (Тіла Христа) індивідуально — з усіх народів (див. Матв. 28:19).

Для того щоб спасти нас, у Бога не було іншого вибору, як лише зробити вічне життя дарунком від Нього. Однак, Він може цей дарунок лише запропонувати вам. Бог не примушує вас взяти його. Це люди часто-густо примушують інших прийняти їхні релігійні переконання, Бог же нікого не силує. Він не каже: «Ви зобов'язані вірити в Мене». Однак Він каже: «Прийдіть, і будемо правуватися... Як захочете...» (Іс. 1:18, 19).

Нікого не слід примушувати прийняти дарунок. Ви можете або відхилити Божий дар, або прийняти його. Ніхто інший не зможе зробити це за вас. Бог та Христос мають справу з вами безпосередньо. Саме ви повинні прийняти рішення, обрати свій шлях.

Вірити та розповідати

Багато хто з нас впевнені, що володіють правильною релігійною «істиною». Однак ми забуваємо, що це — лише переконання, а тому кожен повинен мати свободу у тому, вірити в це переконання чи ні.

Об'єктивно кажучи, духовні погляди не повинні нав'язуватися окремим людям чи громадам іншими людьми, релігійними

або урядовими організаціями. І жодну «неофіційну» релігію не можна проголошувати незаконною, якщо лише вона не заподіює явної шкоди суспільству. Бог Біблії пропонує Свою істину, а не нав'язує її.

Християне не отримували вказівки примушувати інших до християнства. Вони не мають на це права. Бог Біблії вчить, що особистість має вільний вибір у тому, в що їй вірити. Бог впевнений у Собі. Йому нема потреби придушувати чи ліквідувати Його критиків та інакодумців, ані навіть — ворогів. Для Бога неважлива назва вашої релігії. Ісус Христос сказав: «По їхніх плодах ви пізнаєте їх» (Матв. 6:17). «Господь знає тих, хто Його» (2 Тим. 2:19).

Біблійна перспектива включає в себе не лише право вірити у те, у що ми побажаємо, але і доручення ділитися своєю вірою з іншими (див. Дії 1:8). Всі ми маємо свободу вислуховувати один одного, і після цього вирішувати, у що ми хочемо вірити. Більшість з нас прагне знайти істину, але як ми це зможемо зробити, якщо не через вільне спілкування з іншими людьми та обговорення з ними наших переконань?

Спасіння — це безповоротний дар

Згідно Біблії, якщо Христос не помер би за наші гріхи, ми були б змушені залишатися духовно мертвими. «Бо заплата за гріх смерть, а дар Божий вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім» (Рим. 6:23). Бог прийняв смерть Христа заради нас, тому що Христос був бездоганним.

Оскільки спасіння — це дар, воно — безкоштовне. За нього не треба платити, оскільки це зробив Ісус Христос. Він заплатив за наше спасіння Своїм життям. Якщо ніщо, крім смерті абсолютно безвинного Божого Сина, не могло вдовольнити вимоги здійснення нашого спасіння, то у нас, звичайних смертних, немає жодного шансу якимось чином врятувати самих себе. Але в цьому й немає потреби. Все вже зроблено за нас. Саме в цьому й полягає зміст слова «Євангелія»: «добра новина».

Пороки та чесноти

Один пенсіонер, колишній інженер, помирав на лікарняному ліжку у французькому місті Марсель. Він був набожним і, крім того, знав багато чого про багато що. По суті, яка б тема не порушувалася, він одразу ж давав зрозуміти, що є безперечним експертом з цього питання. Висловлюючись по-народному, дідусь був «всезнайкою».

Під час одного з моїх візитів я спитав його: «Містер Євсюков, як ви вважаєте, чи можливо жити так, щоб після смерті гарантовано потрапити на небеса?»

Якусь мить він помовчав, розмірковуючи над запитанням, після чого трохи нерішуче відповів: «Так... Думаю... це можливо».

«І яким же чином?»

«Ну... Якщо наші чесноти незмінно переважають чисельністю наші пороки, то прийде час, коли ми перетнемо межу і опинимося на небезпечному боці, який гарантує перехід на небеса», — завершив пан Євсюков більш впевнено.

Обміркувавши його відповідь, я спитав: «А як мені зрозуміти, що я вже перетнув цю межу?»

І без того бліде обличчя мого знайомого зблідло ще сильніше. По суті, його вираз був сповнений відчаю. «У цьому житті це неможливо знати напевне».

Приголомшений та розчавлений змістом власних слів, пан Євсюков утупився у простір порожніми очима. Він стояв на порозі неминучої смерті, не маючи ані крихти впевненості або краплі надії.

«Містер Євсюков, ви ж вірите в те, що Біблія — це натхненне Боже Слово, чи не так?»

«Так, вірю», — тихо відповів він.

«Ви б хотіли знати, що Бог каже відносно впевненості у спасінні?»

«Так, хотів би».

Передавши йому Новий Заповіт, я попросив прочитати вголос декілька стверджуючих віршів, починаючи від 12-го вірша першого розділу Євангелії від Івана. Поки пан Євсюков читав різні фрагменти Писання, його розум все більше всотував істину Божого Слова. Незабаром по його обличчю стало зрозуміло, що він зрозумів і прийняв значення прочитаного.

Тоді я спитав його: «Чи не бажаєте ви прямо зараз прийняти Христа у своє серце і в своє життя?»

Хоча словами пан Євсюков не підтвердив своє бажання, він рішуче склав руки й почав молитися. За час молитви цей чоловік без надії на моїх очах перетворився у людину, сповнену впевненості. На завершення містер Євсюков щиро подякував Богові за Його дар спасіння. Поза сумнівами, він тільки-но духовно народився у Божу сім'ю.

Бог не оцінює пороки та чесноти так само, як це робимо ми. Ми можемо допомогти Богові у нашому спасінні не більше, ніж потопаючий може допомогти тому, хто його рятує з води. Самостійно владнати свій шлях на небеса — це приблизно те саме, що й дійти пішки до місяця. Якщо добрі справи злочинця перевищать за чисельністю його злочини, то невже він перестане бути злочинцем?

Ісус не прийшов у цей світ для того, щоб врятувати тих, хто саможнавечно вважає себе достатньо порядним, щоб заслужити небеса. Він сказав: «Не прийшов Я, щоб праведних кликати до покаяння, а грішних» (Луки 5:32). Більш того, ми втрачаємо небеса не тому, що ми — погані, а тому, що не приймаємо великодушну Божу пропозицію повного прощення за рахунок величних звершень Христа заради нас.

Оскільки у цьому задіяний Бог, нам нема потреби «бути порядними» (чинити добро), щоб бути спасеними. «Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками» (Рим. 5:8). Кількість і якість наших особистих чеснот не мають ніякого відношення до спасіння, що нам пропонує Господь.

«І вас, що мертві були в гріхах,... Він (Бог) оживив разом із Ним (Христом), простивши усі гріхи, знищивши рукописання на нас, що наказами було проти нас, Він із середини взяв його та й прибив його на хресті (Кол. 2:13-14).

Потенційно благочестиве життя починається після прийняття Христа і прищеплюється від Його природи. Це не означає, що ми більше не грішимо (в нас все ще залишається наша гріховна натура), але «коли ми свої гріхи визнаємо, то Він (Бог) вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої» (1 Іван. 1:9).

«Питання гріху» не дає спокою людству від найперших днів. Вигадані людьми релігії цього світу безсилі адекватно вирішити проблему гріху: його присутність, його владу та відчуття провини, що його супроводжує. Проте, Бог знайшов, яким чином здолати гріх рішуче, достеменно та ефективно.

Як наслідок, коли ми у щирім каятті звертаємося до Бога через Ісуса Христа, всі наші гріхи (провини, невдачі, недоліки) прощені та забуті (див. Єр. 31:34; Міх. 7:19; Еф. 1:7). Дивовижна благодать! Але і цього ще не достатньо — Бог забирає будь-яке відчуття негідності. Ми можемо жити далі з чистим сумлінням. Але і це ще не все! Бог забезпечує нас владою над нашою гріховною природою і навіть — над спокусою до гріха! Господь попіклувався про все. Який же в нас добрий, чудовий Бог!

Самооцінка

Наша самооцінка, найімовірніше, помилкова. Деякі з нас недооцінюють себе, інші ж переоцінюють свою особисту чесноту. Апостол Павло знав точну істину щодо всіх нас, але лише тому, що Господь відкрив її йому. «Знаю бо, що не живе в мені, цебто в тілі моїм» (Рим. 7:18). Були часи, коли Павло (у минулому — Савл тарсянин) не повірив би цій істині, заперечуючи її (див. Филип. 3:4-6). Тому цілком природно, що ми також не погоджуємося з цим принижуючим відкриттям.

Але чи не безглуздо сперечатися з Богом? Чи не краще погодитися з істиною? Якщо хтось і знає, що у дійсності собою являє людська природа, то це, безумовно, — Бог. У тому щоб жити за власноруч створеними системами цінностей, відкидаючи Божі стандарти, немає жодного сенсу. Невже вам зашкодить, якщо Господь дасть вам Свою безгрішну природу для протидії вашій гріховній натурі? А це — саме те, що Він робить, коли ви запрошуєте у своє життя Христа.

«Усе, що потрібне для життя та побожності, подала нам Його Божя сила пізнанням Того, Хто покликав нас славою та чесною. Через них даровані нам цінні та великі обітниця, щоб ними ви стали учасниками Божої Істоти, утікаючи від пожадливого світового тління» (2 Пет. 1:3-4) (курсив — автора).

Порівнюючи себе з іншими людьми, ми обдурюємо самі себе. Ця небезпечна гра завдає лише шкоду. «Я не такий поганій, як він». «Я не роблю того, не роблю цього». «Я краща за неї». «Всі ми помиляємося». «Ніхто не досконалий». Яка користь у тому, щоб порівнювати себе з іншими або намагатися сховатися за спинами тих, кого ми вважаємо гіршими за себе, або зменшувати свої «помилки» чи перекладати провину на когось іншого? Ми лише вводимо себе в оману, ще більше погіршуючи своє становище.

Врешті-решт, Бог не порівнює нас з іншими людьми, то навщо ж це нам? Коли ми стеномо перед ним, щоб звітувати щодо нашого земного життя, нас не будуть питати про інших, а лише — про нас. Бог має справу з нами особисто, окремо з кожним. Ми повинні визнати свою провину перед Ним, тому що ми не можемо ані самі сховатися, ані приховати що-небудь від Нього. Бог знає нас багато краще, ніж ми знаємо самі себе.

Він не оцінює нас за однаковою міркою, тому що Його сподівання для кожної людини особисті. Кожна людина має власні позитивні риси та вади. «Тож від кожного, кому дано багато, багато від нього й жадатимуть. А кому багато повірено, від того ще більше жадатимуть» (Луки 12:48). І навпаки, кому ввірено мало, від того менше й очікується.

Господь каже: «Людське серце найлукавіше над все та невигойне, хто пізнає його?» (Єр. 17:9). Ми не бачимо себе так, як нас бачить Бог. Ми мислимо не так, як Він. Приклад: «Бо хто всього Закону виконує, а згрішить в одному, той винним у всьому стає» (Як. 2:10). Достатньо єдиного злочину, щоб зробити вас злочинцем. Чим швидше ми облишимо суперечки з Богом й почнемо погоджуватися з Ним, тим краще для нас. Ви можете обдурити самі себе, але — не Бога.

Іноді, лукавий (диявол) намагається збити нас зі шляху, оманною примушуючи думати, що ми можемо врятувати самі себе. При цьому сам він ніколи не сприймає всерйоз і не приймає будь-які людські зусилля задля спасіння. Диявол знає, що всі

такі зусилля — марні. Однак він вимушений прийняти Божі зусилля. Диявол не в змозі відшукати будь-які моральні недоліки або законні лазівки у тому, що Христос зробив на хресті та поза хрестом. (Саме тому Бог приймає нас, коли при приходимо до Нього через Христа, і диявол не може з цим нічого зробити.) Звершення Христа були незмінно ефективними лише завдяки тому, ким Він був і що він робив.

(До речі, якщо ви не вірите в існування сатани, то ви не повинні вірити і в існування Бога. Та ж сама Біблія, яка говорить про реальність Бога, говорить і про реальність сатани.)

Ми, люди, не в тому стані і не в тому становищі, щоб навіть думати про отримання перепустки до вічного раю завдяки своїм зусиллям. В будь-якому разі, Бог не прохає в нас допомоги у цьому проекті незалежно від того, наскільки добрі наші наміри і вражаючі (з людської точки зору) добровільні пожертвування.

Три причини, з яких ми не приймаємо участі у спасінні своєї душі:

- **Ми не заслуговуємо на це.**
- **Небеса — це середовище, вільне від гордоців.**
- **Цей проект — у розпорядженні виключно Святої Трійці.**

Мільйони років навіть Божі ангели не знали про Його блискучий, безпрецедентний план спасіння (див. 1 Пет. 1:12). В такому разі, на яких підставах ми можемо заперечувати або обурюватися через те, що нас залишили осторонь процесу? Зовсім навпаки: ми повинні відчувати лише полегшення та бути вічно вдячними Богові за Його дивовижну благодать та милість.

Грішник не може врятувати грішника. (Ми вже дізналися з Писання, що кожна без виключення людська істота грішна перед Богом.) Навіть якщо грішник помре за грішника, це не дасть ні для кого жодного результату щодо вічного спасіння.

І знов таки, мої добрі справи ніколи не зроблять мене добрим. Мої гідні вчинки не в змозі забрати мою зіпсовану людську природу. Тоді що користі в добрих справах? Добрі справи важливі для Бога, у чому ми незабаром переконаємося.

Деякі люди вважають, що теїзм кращий за атеїзм, однак віра в Бога, як така, не чинить ані добра, ані зла. Наприклад, деякі віруючі відчують по відношенню до Бога лише страх, інші ж, віруючи в Нього, отримують хибне відчуття безпеки і навіть вважають, що стають недоторканими (доволі небезпечне переконання).

Ваша віра в Бога не вражає і не задовольняє Його, якщо вона не йде далі інтелектуального визнання Його існування. Він прагне

мати з вами безпосередні, особисті та взаємовигідні відносини. Бог не вбачає великої різниці між відвертим атеїстом і теїстом, який покладається лише на себе і служить лише собі. Яка різниця, вірую я в Бога чи ні, якщо Він не є усвідомленою та домінуючою частиною мого повсякденного життя? І в будь-якому випадку, без **фактора Ісуса** як теїст, так і атеїст не мають жодної певної надії на майбутнє.

Усі світові релігії не можуть бути праві. Тоді де ж істинний шлях? Бог Біблії стверджує це у відношенні до Ісуса: «Це Син Мій Улюблений, Його слухайтесь» (Луки 9:35). Святий Дух, промовляючи через апостола Петра, каже про Ісуса: «І нема ні в кім іншим спасіння. Бо під небом нема іншого Ймення, даного людям, що ним би спастися ми мали» (Дії 4:12).

«Тому й Бог повищив Його, та дав Йому Ім'я, що вище над кожне ім'я, щоб перед Ісусовим Ім'ям вклонялося кожне коліно небесних, і земних, і підземних, і щоб кожен язик визнавав: Ісус Христос то Господь, на славу Бога Отця» (Филип. 2:9-11).

І не в змозі врятувати сам себе, яким би щирим та посвяченим я не був.

Ніхто інший не в змозі врятувати мене, яким би шановним та могутнім він не був.

Жодна релігія не в змозі врятувати мене, якою б поважною та вражаючою вона не була.

«Усі дороги ведуть до Риму», однак усі релігії не ведуть до Бога. Неприхована істина полягає у тому, що релігія взагалі не веде до Бога. Релігія — це вигадка людей, а Спасителя дає Бог. Навіть якщо взяти найкраще з усіх світових релігій, ви все одно не отримаєте впевненості, не знайдете справжнього спокою та неминущого удоволення. Нічого не зміниться. Люди будуть й надалі щосили марно боротися з гріхом. Дехто буде виправдовувати його, дехто — применшувати, хтось — відбілювати, інші ж — ігнорувати або заперечувати його існування. Проте, гріх нікуди не подінеться, і з ним не впораються ані релігії, ані релігійні особи. Єдиний надійний вихід — це Бог Біблії.

Янгол Господній з'явився пастухам і промовив до них: «Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім». І що ж саме стало цією радісною новиною для усіх людей? «Сьогодні в Давидовім місті народився для вас *Спаситель*, Який є Христос Господь» (Луки 2:10-11) (підкреслено — автором).

Якщо Ісус Христос є «Агнець Божий, що на Себе гріх світу бере» (Іван. 1:29), тоді нам нічого не залишається, як лише прийнятий Його великодушний дарунок. «...Він (Ісус) для всіх, хто слухняний Йому, спричинився для вічного спасіння» (Євр. 5:9). «Дивлячись на Ісуса, на Начальника й Виконавця віри...» (Євр. 12:2). «Щоб Христос через віру замешкав у ваших серцях»

(Еф. 3:17). «...людина не може бути виправдана ділами Закону, але тільки вірою в Христа Ісуса» (Гал. 2:16).

На цій планеті людей існує безліч гуманістичних релігій, що критикують одна іншу, суперечать одна іншій та змагаються одна з одною. Всі вони говорять та діють в ім'я Бога чи богів, однак біблійний Бог не має до будь-якої з цих релігій жодного відношення, тому що Він не є творцем плутанини (див. 1 Кор. 14:33). Він не пропонує релігію, Він вказує на Особистість: Господа Ісуса Христа, Який хоче бути вашим Спасителем. Усе віровчення та богослів'я християнства зосереджене на Ньому, пояснюючи Божий план спасіння лише через Христа.

«Я дорога»

Для того щоб все максимально спростити (для людей на зразок мене) та запобігти людському нерозумінню та плутанині, Бог Сам забезпечив лише один шлях, лише одну Особу, лише одне рятівне ім'я: ім'я Ісуса! Ісус не є одним з довгого переліку більш-менш рівних духовних лідерів, кожен з яких може привести вас чи мене до Бога, і через яких люди можуть бути спасенні. Тільки Христос і лише Він один може врятувати мене! Будь-хто та будь-що інше виключене, не застосовується, не враховується і є марним! Усі інші — або людські вигадки, або недосконалі люди. Лише Ісус є Богом, який прийняв людську природу. Тільки Він є досконалим, лише Він міг померти за наші гріхи (і зробив це) і бути воскресеним Богом задля затвердження усього процесу в цілому.

На хресті Христос вимовив коротке, але дуже змістовне «Звершилось!». Завдання виконано! Зроблено все, що вимагалось! А злодію на сусідньому хресті, який увірував та розкався, Ісус сказав: «По правді кажу тобі: ти будеш зо Мною сьогодні в раю» (Луки 23:43; див. також 2 Кор. 5:8). Жодних умов, жодних затримок, жодних кружних шляхів.

Ісус не залишив сумнівів у відсутності інших шляхів, варіантів та можливостей, коли сказав про Себе: «Я двері: коли через Мене хто ввійде, спасеться» (Іван. 10:9).

Він також сказав: «Я дорога, і правда, і життя. До Отця не приходить ніхто, якщо не через Мене» (Іван 14:6). Хочете знати, як потрапити на небеса? Ісус є цією дорогою. Хочете пізнати істину? Вся істина втілена у Ньому. Він — уособлення істини. Хочете мати вічне життя? Ісус сказав про Себе: «Я воскресення й життя. Хто вірує в Мене, хоч і вмере, буде жити» (Іван. 11:25). Ви відчуваєте полегшення від того, що існує лише один істинний шлях до єдиного істинного Бога? Особисто я — відчуваю!

Ісус сказав: «Бо тісні ті ворота, і вузька та дорога, що веде до життя, і мало таких, що знаходять її» (Матв. 7:14). Так, це правда. Шлях до Бога — вузький, але ви можете знайти його, тому що

Ісус — ця Дорога. План спасіння дорого коштував, але він — досконалий. Наш великодушний Бог відкрив його з думкою про те, що є найкращим для нас. Цей план представлений настільки просто, що його може зрозуміти навіть дитина.

Ісус Христос — єдиний шлях до Бога, але не лише тому, що Він сказав так. Він заслужив цей статус. Жодна вигадана людством релігія не відкриває людину, яка любить мене настільки, що помирає за мене, і яка має право на те, щоб понести повне покарання за мої гріхи. Сатана не міг заперечити той факт, що Ісус зайняв моє місце. Це не підлягало суперечкам. І як доказ того, що увесь ланцюг подій був визнаний та благословенний Богом Отцем, Христос був воскресений з мертвих, поставлений Головою Церкви і став Всевишнім Володарем всесвіту.

«Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі! Він, будучи в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина, Він упокорив Себе, будучи слухняний аж до смерти, і то смерти хресної. Тому й Бог повищив Його, та дав Йому Ім'я, що вище над кожне ім'я, щоб перед Ісусовим Ім'ям вклонялося кожне коліно небесних, і земних, і підземних, і щоб кожен язик визнавав: Ісус Христос то Господь, на славу Бога Отця!» (Филип. 2:5-11).

Отже, якщо ми не дозволимо Ісусу Христу взяти нас на небеса, то ми туди ніколи не потрапимо. Оскільки Бог — справедливий, наше становище у володіннях духу злоби (шеолі) буде у якійсь мірі полегшеним за те, що ми робили певні добрі речі і не робили якихось поганих речей, однак це — слабка втіха для того, хто відкидає досконалий дар спасіння Христового, тим самим відмовляючись від небесної Божої оселі.

Біблія відкриває, що ми відправимося до одного з двох місць. Бог надав достатньо доказів того, що Він не хоче, щоб ми опинилися у «невидимому підземному світі» (буквальне значення слова «пекло»). Однак Він не жене нас на небеса силоміць. Бог залишає право вибору за нами. Він дав нам волю, і не порушить її. На небеса ми йдемо за власним вибором, у іншому випадку — до пекла.

Для того щоб опинитись у похмурих володіннях сатани, нам не обов'язково щось робити, оскільки всі ми уже прямуємо (або прямували) туди з огляду на земне походження (див. Іван. 3:18, 36). Однак для того щоб увійти в Божу «Небесну Країну», від нас дещо вимагається. Нам необхідно попросити Ісуса Христа перенести нас з просторого шляху на вузький. Що б не являло собою «пекло», туди краще не потрапляти! І, дяка Божій ласці, нам не обов'язково туди йти.

Ісус уже здійснив вічне спасіння для кожного, хто його бажає. Як каже мій пастор, «Ісус купив наше спасіння не в розстрочення, Він заплатив всю суму відразу».

Тепер Він — єдиний представник, єдиний посередник, який вам потрібен. «Один бо є Бог, і один Посередник між Богом та людьми, людина Христос Ісус, що дав Самого Себе на викуп за всіх...» (1 Тим. 2:5, 6). Ісус Христос є одночасно людиною і Богом — досконалий Примиритель. Його місце не змогла б зайняти ніяка людська істота, якою б святою вона не здавалася.

Ісус — не просто видатна людина. Він — не просто всесвітньо відомий філософ і винятковий вчитель. Він — не просто сповнена співчуття особистість. Він — Бог Син, Який прийняв людську плоть. Якщо Ісус — не Спаситель, не Цар над царями і не Господь над панами, тоді Він — самозванець, омана, якій не можна довіряти. Тоді Його не можна приймати всерйоз.

Церква

Вище мова йшла про релігії, але не про церкви. Новій Заповіт часто говорить про Христа та Його Церкву. Слово «церква» у грецькій мові має відношення до людей та перекладається як «покликанині». Сьогодні це слово для різних людей має різні значення. Наприклад, дехто вважає, що церква — це фактична фізична будівля. Оскільки насправді мова йде про живу Церкву Христа або Бога, визначити церкви (громади віруючих), які є найближчими до біблійного стандарту, неважко. Але для того щоб розпізнати істинну церкву, звичайно, треба достатньо добре знати Писання.

Зараз ми не будемо заглиблюватись у детальний аналіз цього питання. Відзначимо лише те, що Церква Нового Заповіту складається з людей, які є (1) «у Христі», (2) прийняли Його вірою, (3) були народжені від Його Духа (тобто стали Божими дітьми через народження згори), (4) отримали прощення гріхів та (5) мають впевненість у своєму спасінні.

Під час земного життя вони виконують два церковні обряди: водне хрещення віруючого та Господню Вечерю (причастя), яка була заснована та практикувалася Самим Головою Церкви, Господом Ісусом Христом (див. Іван. 6:53-63). Послідовники Христа також є сіллю землі та світлом світу (див. Матв. 5:13, 14). Вони діляться Божою благою звісткою з іншими людьми (див. Луки 24:47).

Так, це істина: Ісуса достатньо, більш ніж достатньо для спасіння моєї душі. Фактично, Він сказав, що людині просто неможливо спасти себе — це до снаги лише Всемогутньому Богові. Його учні якось спитали Ісуса: «Хто ж тоді може спасти?». І якою була відповідь? «Неможливе людям можливе для Бога» (Луки 18:26, 27).

Яка ж користь від добрих справ?

Оскільки Сам Бог уклав у нас бажання чинити добро, Він також інформує нас і щодо місця та мети наших добрих справ.

Хоча добрі справи і не мають стосунку до процесу та ціни спасіння наших душ, існує безліч прийнятних шляхів та засобів їх застосування. І за це нас очікує публічна похвала та винагорода від Христа, коли ми в майбутньому з'явимося перед Ним на звіт.

«Бо з'явилася Божа благодать, що спасає всіх людей, і навчає нас, щоб ми, відцуравшись безбожності та світських пожадливістей, жили помірковано та праведно, і побожно в теперішнім віці, і чекали блаженної надії та з'явлення слави великого Бога й Спаси нашого Христа Ісуса, що Самого Себе дав за нас, щоб нас визволити від усякого беззаконства та очистити Собі людей вибраних, *у добрих ділах запопадливих*» (Тит. 2:11-14. Підкреслено автором).

«Бо ми Його твориво, створені в Христі Ісусі на добрі діла, які Бог наперед приготував, щоб ми в них перебували» (Еф. 2:10).

«Бо мусимо всі ми (істинні Божі діти) з'явитися перед судом престолом Христовим, щоб кожен прийняв згідно з тим, що в тілі робив він, чи добре, чи лихе» (2 Кор. 5:10). Це жодним чином не стосується втрати чи збереження нашого спасіння. Мова йде лише про отримання або вилучення винагород (див. 1 Кор. 3:12-15).

«...Писання святе, що може зробити тебе мудрим на спасіння вірою в Христа Ісуса. Усе Писання Богом надхнене, і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності, щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова» (2 Тим. 3:15-17).

«Не забувайте ж і про добродійність та спільність, бо жертви такі вгодні Богові» (Євр. 13:16).

«Тож тому, поки маємо час, усім робімо добро...» (Гал. 6:10).

Бог приймає наші добрі справи після того як ми прийняли Його добру справу: відкуплення. Вічне спасіння душі — виключно у Божій відповідальності та компетенції. Наша ж відповідальність та компетенція — чинити багато гідних справ, що догоджають Богові, але не для того, щоб спастися, а тому, що ми вже спасенні.

Господь відкриває перед нам безліч сфер, у яких ми можемо діяти за покликом свого серця, знаючи, що жодне з наших зусиль не буде перед Ним марним. Так само як у існуванні Бога на небі, ми можемо бути впевнені, що настане день, коли ми отримаємо від Нього похвалу, пошану та винагороду за добрі справи, звершені нами після того, як ми прийняли Його дар спасіння.

На мій погляд, взагалі існує велика різниця між гарними справами, зробленими до нашого духовного народження, і тими, що були вчинені після навернення до Христа. Гідні вчинки до того, як Христос прийшов у наше життя, були мотивовані вірою у самих себе, ті ж, що були зроблені після, — вірою в Бога. Раніше була віра у мої, тепер же — у Його звершення.

Ми вже знаємо, що Бог не тільки бачить наші думки, але і наші серця та мотиви (це й не дивно, якщо пригадати, що саме

Він створив нас). «...Господь вивідує всі серця та знає всякий витвір думок» (1 Хр. 28:9). Ісус знає все про всіх (див. Іван. 4:16-18, 39). «...Бог ...відає все» (1 Іван. 3:20). «...Бог бачить не те, що бачить людина: чоловік бо дивиться на лице, а Господь дивиться на серце» (1 Сам. 16:7). У книзі Приповістей 5:21 написано: «Бо ж перед очима Господніми всі дороги людини, і стежки її всі Він рівняє». «...Бог ...буде судити таємні речі людей» (Рим. 2:16). Чому б Бог робив це, якби ми не були підзвітні Йому?

Добрі справи, яких Бог очікує від нас після того, яки ми спаслися

По-перше, ми можемо допомагати нужденним, бідним, голоним, страждальцям, удовам та сиротам, а через нашу помісну церкву та вищі церковні організації сприяти здійсненню поточної місії Христа на нашій блакитній планеті: проповіді Євангелії (Благої звістки) як у своїй країні, так і за кордоном. Таким чином ми можемо отримувати користь від Його щедрої пропозиції збирати собі (так, саме собі!) скарби на небесах (див. Матв. 6:20; Луки 18:22).

Ми можемо розраховувати на Христа у тому, що Він візьме нас у небесні Божі оселі. Однак межі та якість нашого життя там здебільшого залежать від нас самих та того, що ми робимо зараз (див. 1 Кор. 3:12-15). Ісус забезпечує місце для нас (див. Іван. 14:2), але наше становище у цьому місці залежить цілковито від нас (див. Матв. 25:21).

Поза сумнівами, як народжені згори діти Божі, ми можемо і повинні діяти у відповідності до того бажання, що наш Творець вклав у наші серця: досягти або заслужити чогось важливого у очах нашого доброго, щедрога, люблячого небесного Отця. Подібно до дбайливого земного батька, Він спостерігає за нашими діями, підбадьорюючи нас. Ми можемо заслужити Його схвалення та похвалу. Одного дня ми з радістю почуємо, як Він каже нам: «Гаразд! Ти був вірний у малому під час короткого життя на землі, і Я рясно винагороджу тебе на всю вічність».

Знати Христа особисто

Прикро, але у світі занадто багато людей, для яких навіть християнство — лише формальність, поверхова релігія. Багато з тих, хто називає себе християнином, є таким лише номінально (тобто, не мають за назвою суті). Вони вважають, що можуть потрапити на небеса тому, що вірять у Христа як історичну фігуру. Вони знають про нього своїм розумом, але це не відбивається на стані їх серця та життя.

Стислий опис неспасених віруючих згідно 8 розділу книги Дій.

1. Вони можуть бути дуже уважними (вірші 6-7).

2. На них можуть справляти неабияке враження дива (вірш 8).
3. Вони можуть вірити у те, про що проповідується (вірш 12).
4. Вони можуть прийняти водне хрещення (вірш 13).
5. Але вони не мають Святого Духа (вірш 15).

Цілком можливо поважати Ісуса, захоплюватись Ним або навіть любити Його, але при цьому, як і раніше, не знати Його. Існує єдиний шлях пізнати Ісуса Христа: через духовне народження. Ісус сказав Никодиму: «Вам необхідно родитись згори. Дух дихає, де хоче, і його голос ти чуєш, та не відаєш, звідкіля він приходить, і куди він іде. Так буває і з кожним, хто від (Святого) Духа народжений» (Іван. 3:7-8).

Про що б не йшла мова: про вигадані людьми релігії чи навіть про християнство, як лише чергову релігію, — немає більшого самообману, більшої помилки та марності, ніж віра в те, що ми можемо служити Богу лише за допомогою своєї гріховної природи. І не існує нічого фанатичнішого та жорстокішого за завзяту релігію (в ім'я Бога) без любові, співчуття та милості істинного Бога.

Вірити в Євангелію означає коритися їй, жити за нею. Недостатньо знати про Христа. Мені потрібно знати Його і мати з Ним особисті стосунки. Від того, що я вірю тому, що про Нього написано у Біблії чи будь-де, для мене — жодної користі, якщо я не запрошую Його жити в мені та бути моїм Спасителем та Господом. Ісус Христос — жива Особистість, Яка бажає спілкуватися зі мною віч-на-віч.

Буде багато людей, впевнених у тому, що вони мають право увійти в небеса. Настане час, коли вони скажуть Господу Ісусу Христу: «Ми вірили в Тебе. Ми ходили до церкви і жертвували гроші. Ми робили добрі справи у Твоє ім'я. Впусти нас!». Нажаль, Він буде змушений відповісти їм: «Не знаю Я, звідки ви. Відійдіть від Мене всі, хто чинить неправду» (Луки 13:27) (див. також Матв. 25:11-12). «...коли хто не має Христового Духа, той не Його» (Рим. 8:9). Можна мати «ревність про Бога», але не знати Його чи Його Сина Ісуса Христа особисто (див. Рим. 10:2).

Послухайте, якого гатунку особисті стосунки хоче мати з вами Христос.

«Прийдіть до Мене, усі стурдовані та обтяжені, і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм. Бож ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий» (Матв. 11:28-30).

«Бо не взяли ви духа неволі, ...але взяли ви Духа синівства, що через Нього кличемо: Авва, Отче! Сам Цей Дух свідчить разом із духом нашим, що ми діти Божі» (Рим. 8:15-16).

«Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечеряти з ним, а він зо Мною» (Об. 3:20).

Існує правильний, біблійний шлях до примирення з Богом. Переконайтеся, що ви стали істинною Божою дитиною, прийшовши до Нього саме так, як Він те постановляє.

Упевненість у спасінні

Неважливо, наскільки добрі наші наміри і як сильно ми стараємося, — ми не можемо накопичувати нагороди, винагороди, скарби та ранги на небесах, якщо не впевнені, що врешті-решт потрапимо туди. Якщо ви непевні у своєму спасінні (тобто, що «...маєте вічне життя» (1 Іван. 5:13)), то цілком можливо, що ваш шлях ще й досі — «широка дорога, що веде до погибелі» (Матв. 7:13).

«Я знаю, що спасений». «Я знаю, що йду на небеса». Ви чули подібні вислови? Як ви реагуєте на них? Чи радієте ви разом з тими, хто так говорить? Чи ви заздрите? А може вас це обурює? Можливо, ви вважаєте таких людей самовпевненими, пихатими чи навіть зарозумілими?

Але кого більше визнає Господь: тих, хто вважає, що може купити або заробити «квиток» на небеса, чи тих, хто ловить Бога на Його слові? Що краще: сподіватися на похвалу за те, як я врятував сам себе своїми добрими справами, чи хвалитися Господом і тим, як Він врятував та змінив мене?

Подібно до містера Євсюкова, безліч людей, які оцінюють себе на підставі особистих переваг чи недоліків, впевнені, що виявити, спасенні вони чи ні, можна лише у вічності. Якщо б це було так, то Боже послання до нас було б неправомірно називати «доброю звісткою». Йому більше личила б назва «хай щастить». Якщо мова йде про таке важливе питання як вічна доля моєї душі, невже Бог тримав би мене у невизначеності та здогадах аж до самої моєї смерті? Наш люблячий, турботливий, милостивий небесний Отець так не чинить. Ісус Христос пропонує вам небеса вже сьогодні!

Чому б це Ісус радив Своїм послідовникам збирати собі скарби на небесах, якщо вони не могли б бути впевнені у тому, що потраплять туди? Без Божої гарантії спасіння щедра пропозиція Ісуса гірша за непотріб.

Якщо ви — духовний лідер або впливовий богослов, який вважає за краще не йти на небеса, тоді хоча б не перешкоджайте тим, хто хоче провести вічність з Богом. Мене не здивує, якщо у пеклі частиною вашого покарання виявляться загиблі душі, які будуть невпинно лаяти вас за те, що ви ввели їх у оману.

На превеликий жаль, те, що відбувалося у часи Ісуса, відбувається і зараз, але — у набагато більших масштабах. Він сказав: «Горе ж вам, книжники... лицеміри, що перед людьми зачинаєте Царство Небесне, бо й самі ви не входите, ані тих, хто хоче ввійти, увійти не пускаєте!» (Матв. 23:13). На щастя, для вас ще не занадто пізно самим прийняти Христа та допомогти зробити це іншим.

Якщо б наше спасіння якимось чином і справді залежало від наших добрих справ, тоді, звичайно, нам, напевне, довелося б зачекати до закінчення нашого земного життя, щоб довідатися про наш кінцевий пункт призначення. Однак, оскільки спасіння залежить не від того, що ми зробили, а лише від того, що вже зробив Бог, ми можемо бути впевнені прямо зараз. Бог хоче, щоб ми були впевнені зараз! І тут немає людських припущень. Це — Божа ідея, це — Його ініціатива, це — Його запрошення. Від усього свого серця я раджу вам прийняти Ісуса як свого Спасителя та Господа. Не вагайтеся, приміть Його прощення та дар вічного життя прямо зараз (завтра може бути занадто пізно).

Оскільки «нема праведного ані одного,... усі повідступали, разом стали непотрібні, нема добродійця, нема ні одного» (Рим. 3:10, 12), жодна людина ніколи не стане гідною спасіння сама по собі. Саме тому ми приймаємо його «благодаттю (Божою) через віру» (Еф. 2:8).

До речі, якщо ви наполягаєте на тому, що повинні заплатити ціну за те, щоб потрапити на небеса, то ви маєте таку можливість — швидше, ніж ви вважаєте, однак не тим шляхом, про який думаєте. Ви можете за простою заплатити високу ціну, якщо станете щирим, посвяченим послідовником Ісуса.

- За віру в Євангелію, яка є «безглуздістю» в очах світської людини, ви неминуче наштовхнетеся на критику з боку суспільства.

- За те що ви вирішили від усього серця вірно слідувати за Христом, ваша родина та друзі можуть почати гонити або зневажати вас (у кращому випадку).

- Для перевірки ваших переконань Бог допустить у ваше життя як великі, так і незначні випробування, щоб допомогти вам духовно зростати та надати можливість довести вашу любов та довіру до Нього.

- Ворог вашої душі, сатана, буде постійно намагатися примусити вас піти на компроміс та нейтралізувати вашу ефективність як представника Ісуса Христа.

- Крім того, перед вами буде щоденне, щохвилинне завдання чинити опір своїй колишній гріховній натурі та жити, догоджаючи Богові у думках, словах на поведінці. Проте, з Божою присутністю та силою ви переможете!

Ви готові заплатити таку ціну? Дозвольте вас запевнити, що життя для Ісуса та перспектива небес варті будь-якої ціни, якою

б вона не була. Ісус віддав заради вас Своє життя. Чи готові ви віддати себе Йому та заради Нього — чи то у житті, чи то у смерті? Пам'ятайте, що по-справжньому гарне життя все ще попереду: у вічності!

Стосунки з Богом через Христа

Хочу також відзначити, що Бог перш за все зацікавлений не просто в тому, щоб узяти нас на небеса. Небеса — це не лише приємне місце для вічного життя, це — середовище для чогось набагато важливішого. Господа більше цікавлять наші стосунки з ним, аніж наше місце проживання.

Він бажає відновити з людьми спілкування, дружбу, втрачену у Едемському саду. І цю мету досягти складніше, ніж просто переселити нас. Однак Йому це під силу, якщо ми довіряємо Йому та співпрацюємо з Ним. Його намір — бути залученим у всі аспекти нашого життя як на землі, так і у вічності.

Стосунки з Богом — це вулиця з двостороннім рухом. Якщо я хочу, щоб Він був моїм небесним Отцем, то мені потрібно бути Його довірливою дитиною. Ісус сказав: «Поправді кажу вам: хто Божого Царства не прийме, немов те дитя, той у нього не ввійде» (Марк. 10:15).

Чи хочете ви мати близькі стосунки з Богом зараз та відчувати себе, як вдома, на небесах, коли потрапите туди? Це можливо, але для цього вам необхідно зазнати радикального оновлення, отримавши нове серце та новий погляд, що приходять від нової природи. Богу потрібно почати змінювати та пристосовувати вас до середовища, яке повністю відрізняється від того, до якого ви звикли, — як всередині, так і зовні.

У будь-якому випадку, Він не хоче, щоб ви продовжували жити у невизначеності та страху. Він бажає, щоб ви відчули радість від впевненості у спасінні, — просто зараз! А якщо ви — один з тих, хто щиро і постійно благає Господа про Його милість, то для вас також є добра новина! Ви можете припинити благодати і почати дякувати Йому, тому що Він уже простягнув Свою милість до вас.

Захарій пророкував про свого сина, Івана Хрестителя: «Ти ж, дитино, станеш пророком Всевишнього,... щоб народу Його дати пізнати спасіння у відпущенні їхніх гріхів, через велике милосердя нашого Бога...» (Луки 1:76-78).

«Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що великою Своєю милістю віродив нас до живої надії через воскресення з мертвих Ісуса Христа» (1 Пет. 1:3).

«...колись непомилувані, а тепер ви помилувані» (1 Пет. 2:10).
«А коли з'явилась благодать та людинолюбство Спасителя, нашого Бога, *Він нас спас не з діл праведності, що ми їх учинили були, а з Своєї милості* через купіль відродження й оновлення

Духом Святим, Якого Він щедро вилив на нас через Христа Ісуса, Спасителя нашого, щоб ми виправдалися Його благодаттю, і стали спадкоємцями за надією на вічне життя» (Тит. 3:4-7. Підкреслено автором).

Господь хоче, щоб ви мали впевненість у спасінні просто зараз. Якщо ви бажаєте ступити на вузьку дорогу, що веде до вічного життя (див. Матв. 7:13, 14), якщо ви прагнете перейти із смерті до життя, з темряви до світла та бути впевненим у тому, що ви маєте вічне життя, тоді прочитайте наведені нижче Божі слова запевнення і повірте в них. Якщо в вас є Новий Заповіт, ви можете самостійно знайти уривки стосовно спасіння. У будь-якому разі, ви можете скористатися і цитатами, приготованими мною.

Розуміння Біблії

Дозвольте вас запевнити, що Святий Дух (автор Божих слів, переданих тим, хто записував Боже Слово) допоможе вам зрозуміти те, що хоче сказати вам Бог через сторінки Біблії. Це — збірка натхнених Богом писань, зафіксованих на папері звичайними людьми для звичайних людей.

Наприклад, Лука адресував свою Євангелію та книгу «Дії апостолів» чоловікові на ім'я Теофіл. Так звані «послання» були, по суті, листами, написаними різними людьми для окремих осіб та груп (церков). Апостол Павло завершує своє послання до християн у Колосах наступним чином: «І як буде прочитаний лист цей у вас, то зробіть, щоб прочитаний був він також у Церкві Лаодикійській, а того, що написаний з Лаодикії, прочитайте і ви» (Кол. 4:16).

Навіть найбільш прообразна остання книга Біблії адресована членам церков: «...до семи Церков, що в Азії (сучасна Туреччина)» (Об. 1:4).

Якщо звичайні люди першого сторіччя розуміли Євангелії та листи Нового Заповіту, то ви теж зрозумієте! Апостол Іван зазначив, що написав свою Євангелію, «...щоб ви (читачи) вірували, що Ісус є Христос, Божий Син, і щоб, віруючи, (вічне) життя мали в Ім'я Його» (Іван. 20:31).

Отже, уважне, молитовне читання Євангелій без будь-яких людських пояснень або коментарів у змозі привести вас до спасіння. Автор Біблії — Святий Дух, і Він в будь-яку мить готовий роз'яснювати нам Біблію. Нам лише потрібно під час читання попросити Його про допомогу.

«А коли прийде Він, Той Дух правди, Він вас попровадить до цілої правди» (Іван. 16:13).

«Утішитель же, Дух Святий, що Його Отець пошле в Ім'я Моє, Той навчить вас усього» (Іван. 14:26).

«Тоді (Ісус) розум розкрив їм, щоб вони розуміли Писання» (Луки 24:45).

«Усе Писання Богом надхнене, і корисне до навчання, до до-
кору, до направи, до виховання в праведності» (2 Тим. 3:16).

Якщо Біблія не призначена для вас особисто, тоді вона — ні
для кого. Тому читайте її якомога більше і вірте їй усім своїм сер-
цем! Дух Божий дасть вам розуміння, якщо ви цього бажаєте.

У якості тимчасового вирішення дилеми з різницею між бо-
жественним та людським Бог здатен помістити в нас природу
Христа навіть зараз. Коли Він перебуває в нас, ми маємо змогу
жити так, щоб догоджати Йому (у відносному розумінні), доки
ми перебуваємо на землі (див. 1 Іван. 3:22).

Ми позбавимося нашої гріховної природи, лише коли потра-
пимо на небеса. «...знаємо, що... будемо подібні до Нього» (1 Іван.
3:2). І в нас будуть інші тіла. «Життя ж наше на небесах, звідки
ждемо й Спасителя, Господа Ісуса Христа, Який перемінить тіло
нашого пониження, щоб стало подібне до славного тіла Його»
(Филип. 3:20-21).

Але чому ж Бог не вилучає нашу стару природу, коли помі-
щує в нас Свою нову? Якщо б Він це зробив, то, на мій погляд, це
відразу призвело б до серйозних ідеологічних та практичних про-
блем, що заважали б здійсненню Божих намірів. Мені здається,
що наслідки мали б дуже негативний, неприпустимий соціаль-
ний характер. Наша стара природа утримує нас на одному рівні
з іншими людьми і допомагає нам ототожнювати себе з ними
більш прийнятним та ефективним чином.

Цей світ міг миритися з досконалістю Ісуса лише три з поло-
виною роки. І навіть менше. Якби не періодичні надприродні дії та
втручання, то Ісуса вбили б майже відразу після того, як Він почав
публічно проповідувати (див. Луки 4:28-30; Іван. 7:19, 25, 30).

Я впевнений, що сьогодні Бог бажає, щоб всі мешканці все-
світу бачили, що далекі від досконалості люди можуть добро-
вільно (за власним вибором) присвятити себе тому, щоб любити
Його та служити Йому. Крім того, неспасенні повинні бачити ре-
альні докази того, що Бог змінює життя: якими ми були до, і
якими стали після. До того ж, Божа благодать, сила та мудрість
звеличуються у відкуплених, відроджених грішниках. «Закон же
прийшов, щоб збільшився переступ. А де збільшився гріх, там за-
рясніла благодать, щоб, як гріх панував через смерть, так само й
благодать запанувала через праведність для життя вічного Ісу-
сом Христом, Господом нашим» (Рим. 5:20, 21).

У Бога завжди є вагомі причини щось робити, або не робити.
Це — поза сумнівами. Тож давайте просто вірити в те, що Бог
знає, що робить, а Він лагідно простягає до вас і до мене Свою
руку через Свого особливого позаземного емісара Ісуса Христа.

**Перелік Біблійних віршів,
що дають впевненість у спасінні**

(раджу читати їх уголос!)

«А всім, що Його (Ісуса Христа) прийняли, їм владу дало (Боже Слово) дітьми Божими стати» (Іван. 1:12). (Повірте у Нього! Прийміть Його! Станьте дитиною Божою!)

«Не дивуйся тому, що сказав Я (Ісус) тобі: Вам необхідно родитись згори. Дух дихає, де хоче, і його голос ти чуєш, та не відаєш, звідкіля він приходить, і куди він іде. Так буває і з кожним, хто від Духа народжений» (Іван. 3:7, 8).

«Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Іван. 3:16). (Повірте у Нього та прийміть вічне життя!)

«Хто вірує в Сина, той має вічне життя; а хто в Сина не вірує, той життя не побачить а гнів Божий на нім перебуває» (Іван. 3:36). («Має вічне життя» — теперішній час, те, що відбувається просто зараз!)

«Поправді, поправді кажу вам: Хто слухає слова Мого (Ісуса), і вірує в Того, Хто послав Мене, життя вічне той має, і на суд не приходить, але перейшов він від смерті в життя» (Іван. 5:24).

«Оце ж воля Мого Отця, щоб усякий, хто Сина бачить та вірує в Нього, мав вічне життя, і того воскресу Я останнього дня» (Іван. 6:40).

«Бо заплата за гріх смерть, а дар Божий вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім» (Рим. 6:23). (Прийміть Божий дар через Ісуса!)

«Бо коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа, і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасенся» (Рим. 10:9). (Як ми спасаємося? Через віру в Ісуса та визнання Його своїми устами!)

«...Христос був умер ради наших гріхів...» (1 Кор. 15:3).

«Бо спасені ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився» (Еф. 2:8, 9). (Див. також Рим. 3:21-28).

«...Бога, що нас спас і покликав святим покликом, не за наші діла, але з волі Своєї та з благодаті» (2 Тим. 1:8-9).

«...але Цей (Ісус), що навіки лишається, безперестанне Священство Він має. Тому може Він завжди й спасати тих, хто через Нього до Бога приходять...» (Євр. 7:24, 25).

«Не баріться Господь із обітницею, як деякі вважають це барінням, але вам довготерпить, бо не хоче, щоб хто загинув, але щоб усі навернулися до каяття» (2 Пет. 3:9).

«Кожен, хто родився від Бога, не чинить гріха, бо в нім пробує насіння Його... Кожен, хто ненавидить брата свого, той душогуб. А ви знаєте, що жоден душогуб не має вічного життя, що в нім перебувало б... А хто Його заповіді береже (хто вірить в Його Сина та любить людей), той у Нім (Ісусі Христі) пробує, а Він у ньому. А що в нас пробує, пізнаємо це з того Духа, що Він нам Його дав» (1 Іван. 3:9, 15, 24).

«Коли ми приймаємо свідчення людське, то свідчення Боже вартніше, бо це свідчення Бога, яким свідчив про Сина Свого. Хто вірує в Божого Сина, той свідчення має в собі. Хто не вірує Богові, той учинив Його не правдомовцем... А це свідчення, що Бог життя вічне нам дав, а життя це у Сині Його. Хто має Сина, той має життя; хто не має Сина Божого, той не має життя. Оце написав я до вас, що віруєте в Ім'я Божого Сина, щоб ви знали, що ви віруючи в Ім'я Божого Сина, маєте вічне життя» (1 Іван. 5:9-13). (Ви можете не «думати» чи «сподіватися», а «знати», що маєте вічне життя!)

Сам Бог пропонує вам це запевнення у спасінні. Він бажає, щоб ви могли з повною та вдячною впевненістю сказати: «Я не заслуговую цього, але за Божою благодаттю я знаю, що спасений, тому що прийняв вірою Його дар вічного життя».

Якщо ви увірували у те, що Господь тільки-но сказав вам через Своє живе Слово, і відчуваєте, що Святий Дух спонукає вас до прийняття дивовижного Божого дару спасіння, то важайте це за надзвичайне щастя. Це означає, що Бог налагоджує контакт з вами. Можете просто зараз сміливо запросити живого, люблячого Христа у своє життя. Прийміть Його вірою, довіряйте Йому, вірте у Нього, вірте Його Слову. Настав час облишити сумніви та почати вірити. Ви хочете вірити? Якщо так, то робіть це! Попрохайте Бога допомогти вам.

Поділіться тим, що у вас на серці, з Господом настільки щиро, наскільки зможете. Не дозволяйте чому-небудь або кому-небудь завадити вам у тому, що є найбільш важливим та правильним з того, що ви будь-коли зробили для себе. Ваша доля визначається вашим вибором. Це ваше життя. Це ваша вічність. Це ваше рішення.

Якщо ви не знаєте, що сказати Богові, то нижче наведено молитву, якою ви можете скористатися для налагодження особистих стосунків з Ним через Христа.

Господи!

У Твоїх очах я – грішник,
не гідний наблизитися до Тебе.
Але я приходжу до Тебе у ім'я та гідність
Твого Сина й мого Спасителя, Господа Ісуса.
Дякую, що приймаєш мене таким, який я є.
Я вірю, що Христос помер на хресті,
щоб заплатити за мої гріхи,
і воскрес з мертвих для мого виправдання.
Я приймаю Твої великодушні дари
прощення та вічного життя.
Зараз я запрошую Ісуса Христа в своє серце.
Я хочу, щоб Його Дух допоміг мені жити так,
щоб догоджати Тобі.
Від цієї миті і до віку
я – Твоє віддане дитя,
а Ти – мій співчутливий небесний Батько.

Амінь!